

PROFESSOR MALANDRINO VAN GILLETTE

De dag erna had ik een afspraak om een appartement te huren. De stad Lissabon was fantastisch, maar door de huurprijzen nauwelijks betaalbaar, en ik moest wel uitwijken naar de laatste grens van de hoofdstad, de historische buitenwijken: AMADORA BORDEA.

De wijk was typisch, omdat ze het thuisland was van de buitenlandse gemeenschap van Portugal, maar niet alleen van Portugese burgers — ook van een paar indringers, zoals ik.

Vader en zoon kwamen me verwelkomen, maar toen ik het huis binnenstapte, lieten ze me een stapelbed zien dat ik met drie anderen moest delen, in een kamer van 9 vierkante meter, in een appartement met drie kamers, negen mensen, één badkamer, een keukentje, drie koelkasten en kakkerlakken als vaste gasten — alles op zo'n 60 vierkante meter, voor 230 euro per maand.

Daarmee hield ik precies 70 euro per maand over om van te eten en te leven, maar ik begreep nog iets anders: ik volgde een cursus in hoe de armen moeten leren rijkdom te beheren — en dat leert niemand je.

Een voor een kwamen de jongens zich voorstellen, met hun naam en hun land van herkomst, en ze keken me aan om te zien hoe ik me zou gedragen en of ik racistisch was.

Ik gaf iedereen een glimlach en een groet in zijn eigen taal: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZILIË, PORTUGAL, CHINA, RUSLAND en SAOEDI-ARABIË.

Die avond nodigden ze me uit voor hun diner — ze hadden de gelegenheid georganiseerd om me te verwelkomen. Ik was de oudste van de groep, en na

twintig minuten verlegen praten met iedereen werd mijn nieuwe Portugese identiteit geboren, op het moment dat ik mezelf hoorde noemen:

Professor Malandrino

Het waren allemaal jonge jongens die moeders, vrouwen of vriendinnen hadden achtergelaten, ver van huis en van de mensen van wie ze hielden, en ik besloot hun een waargebeurd verhaal uit eigen ervaring te vertellen — in ruil zou ik van ieder van hen een reactie krijgen die me zou helpen hun karakter en persoonlijkheid te peilen. Geen van hen kende mijn methode.

Ik vertelde hun dat ik mezelf in 2021 een vakantie in Brazilië had gegund, in de stad Natal — een plek die bekendstaat om haar duinen en haar plaatselijke rituelen — waar, terwijl de dag in de nacht overging, de meisjes boven op het duin achteruit naar beneden kwamen, op weg naar elke man die onverschrokken onderaan stond te wachten, om kennis met hem te maken en nieuwe relaties op te bouwen, misschien zelfs een toekomst voor zichzelf.

Ik bleef veertig dagen in die stad — het was echt mijn Braziliaanse quarantaine — maar ik deed nooit mee aan het spel. Ik bleef toeschouwer, en ik keek.

Vandaag denk ik, meer dan ooit, hoezeer het me echt heeft geholpen Brazilië te kennen — zelfs met de onverwachte komst van de vrouwelijke CEO van Gillette — en als ze me ooit naar haar vaderland zou vragen, zou ik haar kunnen zeggen:

HET RITUEEL VAN DE DUINEN,

IK KEN HET,

MAAR IK HEB NOOIT MEEGEDAAN,

WANT IK BIED NIEMAND EEN TOEKOMST,

ALLEEN HET HEDEN.

Wat me in die stad het meest trof, was het verhaal met de dochter van de rector, die ik op een maandagavond toevallig ontmoette op een singlesfeest.

Ik kwam aan met honderd kaartjes die ik had gemaakt, met mijn naam en een Braziliaans telefoonnummer, en die ruilde ik met de vrouwen in de zaal — de vrouwen die ik leuk vond en die zeiden dat ze single, gescheiden of weduwe waren. De volgende dag kwam ik er vier tegen in de supermarkt, waar ze boodschappen deden met man en kinderen, en er werden geen woorden gewisseld, alleen stille blikken.

Camilla, de dochter van de rector, was een prachtige en overweldigende vrouw. Zij was het die me om twee uur 's middags mee naar huis nam en me om tien uur 's avonds liet gaan, en daar begreep ik dat mijn collega daarboven me had willen straffen — me had willen laten begrijpen dat één vrouw duizend mannen kan verslaan, maar dat duizend mannen één vrouw niet kunnen verslaan.

Zonder in details te treden nam ik haar meteen daarna mee uit eten in een Italiaans restaurant en bestelde ik twee flessen witte wijn en veertien kreeften, alleen voor haar. De Braziliaanse ober vroeg of ik wat bruschetta wilde, maar de uitputting — of mijn verraderlijke gehoor — liet me het woord verstaan als "bussetta", en ik was al uitgeput en klaar om te vluchten.

Alle jongens in de kamer lachten en keken als gehypnotiseerd — ze zaten nog vast in de Amazon-versie van twaalf bladzijden over hoe liefde wordt verkocht. Hoe kon ik doorgaan zonder het risico dat ze zouden ontploffen?

Ik sloot het gesprek af en ging slapen.

De volgende ochtend zei iedereen in huis "Braziliaanse bussetta" en "bussettero", wat in het Colombiaans Spaans buschauffeur betekent — maar de woordspeling deed iedereen hoe dan ook glimlachen.

Ik vertrok op 22 november 2025, en iedereen vond het jammer dat ik ging — zelfs de kakkerlakken die met mij in mijn bed sliepen hadden een moment van verdriet, want pas op dat ogenblik, wanneer je gelukkig bent geweest met iemand en die persoon vertrekt, begrijp je wat je nooit meer zult hebben.

Ferdinando